U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobce: **R. T.,** zast. Ing. Markem Piechem, daňovým poradcem sídlem Otická 758/19, Opava, proti žalovanému: **Generální finanční ředitelství,** se sídlem Lazarská 7, Praha 1, proti rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 6. 4. 2009, č. j. 39/13 495/2009-392, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 9. 2012, č. j. 7 Ca 154/2009 - 30,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým bylo zrušeno rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 6. 4. 2009, č. j. 39/13 495/2009-392, a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. Současně byla výrokem II. tohoto rozsudku uložena žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 6 800 Kč, a to do 30 dnů ode dne právní moci rozsudku k rukám jeho zástupce.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje jediný důvod, kterým je namítané nesprávné označení stěžovatele jako žalovaného v záhlaví rozsudku městského soudu. V důsledku toho je pak dle stěžovatele jako s účastníkem řízení jednáno se správním orgánem, který nevydal rozhodnutí v posledním stupni, ani na něj nepřešla působnost původně žalovaného Ministerstva financí. V této souvislosti odkazuje na podrobnější argumentaci, kterou uplatnil v kasační stížnosti podané proti opravnému usnesení městského soudu ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 Ca 154/2009 - 29. Řízení o této kasační stížnosti je u Nejvyššího správního soudu vedeno pod sp. zn. 9 As 160/2012.

Z předloženého soudního a správního spisu zjistil zdejší soud pro věc následující podstatné skutečnosti. Dne 23. 12. 2008 požádal žalobce podle ustanovení § 55a zákona o správě daní a poplatků o prominutí daně z příjmů a daně z přidané hodnoty za zdaňovací období roku 1993, které mu byly vyměřeny dodatečnými platebními výměry ze dne 14. 10. 1997, č. j. 124153/97/384914/2306, a č. j. 124184/97/384912/7087. Důvodem pro podání této žádosti byla nesrovnalost při uplatňování daňových zákonů plynoucích z aplikace ustanovení § 47 zákona o správě daní a poplatků ve vazbě na nález Ústavního soudu ze dne 2. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1611/07, týkající se způsobu počítání prekluzivních lhůt v daňovém řízení. Rozhodnutím ze dne 6. 4. 2009, č. j. 39/13 495/2009-392, rozhodlo Ministerstvo financí o zamítnutí žalobcovy žádosti. Proti tomu se žalobce bránil žalobou podanou městskému soudu dne 5. 6. 2009, který rozsudkem ze dne 20. 9. 2012, č. j. 7 Ca 154/2009 - 30, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Téhož dne bylo vyhotoveno zkrácené znění rozsudku, které bylo vyvěšeno na úřední desku soudu, v němž bylo jako žalovaný uvedeno Ministerstvo financí, zast. JUDr. Alanem Korbelem, advokátem se sídlem Praha 1, Vodičkova 17. Následně městský soud dne 18. 10. 2012 rozhodl usnesením o tom, že záhlaví uvedeného rozsudku se v části označení žalovaného mění tak, že nadále bude jako žalovaný uvedeno Generální finanční ředitelství, se sídlem Praha 1, Lazarská 7. Městský soud poté dne 19. 10. 2012 vyhotovil plné znění rozsudku ze dne 20. 9. 2012 (č. l. 30 – 32), v jehož záhlaví jako žalovaného označil Generální finanční ředitelství, a toto znění rozsudku spolu s opravným usnesením rozeslal účastníkům řízení dle záhlaví, tj. žalobci a Generálnímu finančnímu ředitelství. Tento rozsudek městského soudu je napaden nyní projednávanou kasační stížností.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a za stěžovatele jedná ve smyslu ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. zaměstnanec, který má vysokoškolské právnické vzdělání, které je dle zvláštního předpisu požadováno pro výkon advokacie. Zjistil však, že kasační stížnost není přípustná z důvodu podle ustanovení § 104 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť se opírá jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v ustanovení § 103 s. ř. s.

Povinností Nejvyššího správního soudu při posuzování přípustnosti kasační stížnosti je vždy zkoumat, zda lze důvod uplatněný v kasační stížnosti podřadit pod některý z důvodů uvedených v § 103 s. ř. s. Podmínkou tedy je, aby stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, jaké rozhodovací důvody městského soudu napadá a z jakých důvodů.

Jak již zdejší soud výše uvedl, kasační stížnost směřuje pouze do označení žalovaného v záhlaví rozsudku, věcná správnost ani jednoho z výroků rozsudku napadena není. Z povahy věci je tedy zřejmé, že tyto námitky nesměřují do rozhodovacích důvodů městského soudu vedoucích k vydání napadeného rozsudku, které mají odraz ve výrocích rozhodnutí. Kasační důvody naopak obsahově směřují jen do záhlaví rozhodnutí, resp. proti výše specifikovanému opravnému usnesení městského soudu, které však není v tomto řízení kasační stížností napadeno.

Podle úpravy obsažené v s. ř. s. lze totiž kasační stížnost podat jen z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem [§ 103 odst. 1

písm. a) s. ř. s.], vad řízení podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., zmatečnosti řízení před soudem [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.], nepřezkoumatelnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. či nezákonnosti v případech, je-li návrh odmítnut nebo řízení zastaveno [§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.]. Argumentace uplatněná v kasační stížnosti se zcela míjí s rozhodovacími důvody městského soudu a ve vztahu k napadenému rozsudku ji tak nelze podřadit pod žádný z výše taxativně vyjmenovaných kasačních důvodů.

Nejvyšší správní soud na základě shora uvedených skutečností dospěl k závěru, že v kasační stížnosti je uplatněn pouze jiný důvod, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., a proto je kasační stížnost podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná. Nejvyššímu správnímu soudu tak nezbylo, než pro nepřípustnost kasační stížnost stěžovatele podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítnout.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Nad rámec rozhodovacích důvodů Nejvyšší správní soud pro úplnost uvádí, že stěžovatel má možnost účinně se domáhat ochrany ve věci nesprávného označení žalovaného kasační stížností proti usnesení městského soudu ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 Ca 154/2009 - 29, což ostatně již učinil. Kasační stížnost proti opravnému usnesení je dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu přípustná (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2007, č. j. 4 Ans 3/2006 - 123, publikovaný též pod č. 1177/2007 Sb. NSS a dostupný též na www.nssoud.cz) a bude o ní rozhodnuto samostatným rozhodnutím ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 9 As 160/2012.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. prosince 2012

JUDr. Radan Malík
předseda senátu